

Crearea în botez

(189)

1. Când Dum - ne - zeu, lu - mea cre - ă, Și din ni - mi -

ca o che-mă, Nu-mai prin al Său Cu - vânt.

Pă-mân - tul fu în - tu - ne - cat Dar nu - mai când

El a che-mat, Și lu - mi - na s'a i - vit.

2. Pământul fu ca pustiit
Până Domnul n-a rânduit
De lumina s-a ivit:
Duhul Domnului a lucrat
Și pe toate le-a luminat
Precum a binevoit.

3. Dumnezeu cu al Său Cuvânt
A făcut toate pe pământ
Și mai pe urmă pe om,
Și-l făcu după chipul Său
Și-i zise iată te pun Eu,
Peste toate-aceste domn!

4. Dar omul fără privire
N-a rămas în fericire,
Ci călcă Cuvântul Lui.
Al lui Dumnezeu sfânt Cuvânt
N-au ascultat ei nicidecât,
Ci s-au dat păcatului.

5. Iar Dumnezeu i-a judecat
Pentru că ei n-au ascultat,
Numai au păcătuț.
Ca pământul să îl spele
De faptele cele rele,
Scăldare le-a rânduit.

6. Lumea veche s-a osândit,
Prin potop cu toți au pierit,
Și-au fost ca într-un mormânt.
Moartea care i-a îndemnat
De Cuvântul Lui au călcat
Peste ei s-a coborât.

7. Noe ca un drept și iubit
Numai singur s-a mântuit,
Că Domnului a crezut.
Când Dumnezeu l-a mântuit
El cu fiii săi a venit
Și legământ au făcut.

8. Și-acum în aceste zile
Încă e o fericire,
Prin cuvântul Domnului.
Cari în viața Lui trăiesc
Și botezul Lui îl primesc,
Sunt fiii Părintelui.